

Arrest

nr. 335 665 van 6 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN REETH
Cockerillkaai 18
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat S. VAN REETH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, diende op 3 april 2023 bij de Belgische vertegenwoordiging in Addis Abeba (Ethiopië) een aanvraag in van een visum type D (gezinshereniging) om haar in België verblijvende echtgenoot, die in België als vluchteling werd erkend, te vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde), trof op 26 september 2023 een beslissing tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). De verzoekende partij werd hiervan op 12 oktober 2023 te Addis Abeba in kennis gesteld. Dit vormt de thans bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend voor F. T. G. (...) °02/02/1998, van Eritrese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot F. K. T. (...) °07/10/1995, van Eritrese nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een onvertaald en niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat werd voorgelegd, afgeleverd door de Ethiopische Orthodoxe Kerk. In dit opzicht wordt bijgevolg rekening gehouden met artikel 12bis §5 vreemdelingenwet.

Overwegende dat ten eerste het document niet vertaald werd, waardoor de administratie de inhoud ervan niet kan verifiëren. Daarenboven heeft de administratie via de ambassade te Addis Abeba aan betrokkenen verzocht om een vertaling voor te leggen, echter werd dit nooit ontvangen.

Overwegende dat ten tweede eerste het voorgelegde document werd afgeleverd door een religieuze instantie zonder het bewijs dat dit huwelijk ook effectief werd geregistreerd en erkend door de bevoegde burgerlijke autoriteiten.

Overwegende dat ten derde de gezinshereniger in zijn asielverklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 01/06/2021 naar eer en geweten verklaarde dat hij enkel wettelijk huwde met de aanvraagster op 19/06/2020 in Zalambessa. Echter, zoals reeds beschreven, werd er enkel een religieuze huwelijksakte voorgelegd, zonder enige verwijzing naar een wettelijk huwelijk.

Overwegende dat daarenboven de aanvraagster door de ambassade te Addis Abeba werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 19/09/2023, en zij tijdens dit interview verklaarde dat ze met de gezinshereniger huwde op 17/02/2019 in Adigrat, zonder te verwijzen naar een wettelijk huwelijk. Deze informatie is bijgevolg compleet tegenstrijdig met de verklaringen van de gezinshereniger.

Overwegende dat op basis van deze grove tegenstrijdigheid het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhouden kan worden als bewijs van de huwelijksband.

Overwegende dat tot slot enkele foto's werden voorgelegd, maar er niet kan afgeleid worden waar of wanneer deze werden genomen, waardoor ze onvoldoende bewijs leveren van het bestaan van een huwelijksband tussen betrokkenen.

Gelet op al het bovenstaande werden de voorwaarden voor gezinshereniging niet vervuld, en wordt de visumaanvraag bijgevolg verworpen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 12 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, 11 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het rechtszekerheids-, het vertrouwens-, het zorgvuldigheids-, het motiverings-, en het redelijkheidsbeginsel, en van de individualiserings- en onderzoeksplicht. Uit de uiteenzetting bij haar eerste middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending aanhaalt van de artikelen 27, 46, 47 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). Zij licht dit middel als volgt toe:

“(…)

1. Verzoekster deed een aanvraag overeenkomstig artikel 10, §1, eerste alinea, 4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: “de Vreemdelingenwet”). Verwerende partij weigerde een visum type D af te leveren en ging er in het bestreden besluit van uit dat ze rekening diende te houden met artikel 12bis, §5-§6 van de Vreemdelingenwet omdat er enkel een “onvertaald en niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat werd voorgelegd, afgeleverd door de Ethiopische Orthodoxe kerk”.

Artikel 10, §1, eerste alinea, 4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: “de Vreemdelingenwet”) schrijft voor:

“§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[…]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. [4 Deze voorwaarden met betrekking tot de aard

van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :]4

-de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Gezinshereniging is een recht en een aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. In overweging 2 van de richtlijn 2003/86/EG (Gezinsherenigingrichtlijn) wordt het rechtstreekse verband tussen het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven en het recht op Gezinshereniging uitdrukkelijk erkend en de link met artikel 8 van het EVRM wordt er uitdrukkelijk aangehaald:

Verzoekster verwijst naar omzendbrief van 17 juni 2009 die verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt. In de eerste plaats wordt de huwelijksband aangetoond door “officiële documenten”:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

[...]” (eigen vet)

2. In de eerste plaats is de motivatie die verwerende partij opgeeft manifest gebrekkig. Verwerende partij gaat eraan voorbij dat een religieus huwelijk uit het buitenland in België erkend kan worden, ook als het niet voorafgegaan is door een burgerlijk huwelijk (zie in het bijzonder K. OVERMEIRE en A. VANDER ELST, “Erkenning Pakistaans Ahmadi-huwelijk in België”, noot onder Antwerpen 9 maart 2021, T.Fam 2022/9, (254) 255.).

3. Verwerende partij heeft in casu niet onderzocht of de overgelegde huwelijksakte (“officieel document”) het huwelijk aantoonde. Door meteen toepassing te maken van artikel 12bis, §5-§6 van de Vreemdelingenwet schendt verwerende partij artikelen 8 (recht op privé- en gezinsleven) en 12 (recht op huwelijk) van het EVRM, artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 37, 46 en 47 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, de Wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat een religieus huwelijk niet geregistreerd werd, maakt niet dat het geen rechtsgevolgen kan hebben. Het argument dat dit niet zou kunnen omdat het huwelijkscertificaat niet werd vertaald, wordt afgewezen. Het huwelijkscertificaat is gedeeltelijk in de Engelse taal opgesteld (zie infra onder het tweede middel). Verwerende partij heeft de huwelijksakte niet voldoende onderzocht en wees de aanvraag af omdat de huwelijksakte niet werd geregistreerd, noch werd gelegaliseerd.

Verwerende partij heeft geen acht geslagen op de bijzonder moeilijke situatie van verzoekster en de gezinshereniger. Ze zijn gehuwd in Zalambessa, een regio met geen administratieve voorzieningen en waar er al decennia een hoogoplopend conflict plaatsvindt tussen Ethiopië en Eritrea.

De Familierechtbank van Luik wees recent op de administratieve soepelheid voor de erkenning van een akte van een religieus huwelijk uit Eritrea. Zo oordeelde de Rechtbank (vrije vertaling):

“ De vluchtelingenstatus van de echtgenoot moet de Belgische instanties ertoe brengen blijk te geven van administratieve soepelheid betreffende de erkenning van een akte van religieus huwelijk die voltrokken is in Eritrea, die niet geregistreerd is, in tegenstelling tot wat de formaliteiten van het toepasselijke buitenlandse recht vereisen. De legalisatie is niet mogelijk. Bij ontstentenis van akte van de burgerlijke stand kan

verzoeker, die wegens zijn vluchtelingenstatus gelijkgesteld is met een Belgische burger, de overschrijving in de registers van de burgerlijke stand vragen van het vonnis dat zijn burgerlijke stand vaststelt.”

(cfr. Famrb. Luik (afd. Luik) (10e k.) 22 maart 2019, Rev.dr.étr. 2019, afl. 202, 297, noot -; Tijdschrift@ipr.be 2020, afl. 4, 23; zie ook Famrb. Luik (afd. Luik) (10e k.) 22 juni 2018, Tijdschrift@ipr.be 2018, 56. ; toepassing administratieve soepelheid artikel 12 Vluchtelingenverdrag in Famrb. Luik (afd. Luik) (10e k.) 25 mei 2018, T. Vreemd. 2019, 74.)

Verwerende partij heeft die administratieve soepelheid niet in haar beoordeling betrokken en geen enkel acht geslagen in de bijzonder moeilijke situatie van verzoekster en de Gezinshereniger. Het is voor hen onmogelijk om het huwelijk bij de Eritrese administratie te laten registreren. De argumentatie van verwerende partij die acht dat het huwelijkscertificaat niet in aanmerking kan worden genomen om een rechtsgeldig huwelijk vast te stellen, schendt artikel 8 en 12 van het EVRM, alsook de beginselen van behoorlijk bestuur met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de individualiseringsplicht. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de bijzonder moeilijke situatie van verzoekster en de gezinshereniger in Zalambessa. De Omzendbrief houdt hier rekening mee, gelet op de bewoordingen “Over het algemeen [...]”.

4. In de tweede plaats is de beslissing volstrekt nietig omdat verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van de artikelen 27, 46 en 47 van het WIPR (wetboek internationaal privaatrecht) wanneer er haar een buitenlandse huwelijksakte werd overgelegd. Minstens kwam haar de plicht toe deze artikelen af te stemmen op de aan haar overgelegde akte.

Met toepassing van artikel 27, WIPR, wordt een religieus huwelijk erkend in België indien de geldigheid ervan wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, in het bijzonder rekening houdend met wetsontduiking (artikel 18 WIPR) en de openbare orde (artikel 21 WIPR). Verwerende partij heeft geen toepassing gemaakt van de artikelen 18, 21 en 27 WIPR, waardoor er althans een schending voorligt. Ze gaf bovendien geen motivatie waarom ze deze niet heeft toegepast. Verwerende partij heeft de voorgelegde huwelijksakte niet beoordeeld.

Verzoekster merkt op dat er geen strijdigheid met de Belgische openbare orde overeenkomstig artikel 21 WIPR of 146bis BW wordt opgeworpen.

Verzoekster merkt opdat verwerende partij de artikelen 46 en 47 WIPR niet heeft getoetst op het huwelijk:

- Artikel 46 WIPR: verwerende partij moest de geldigheidsvoorwaarde ten gronde van het huwelijk onderzoeken. Ze moest onderzoek voeren naar de geldigheidsvoorwaarden overeenkomstig het recht van de nationaliteit van elk van de echtgenoten.

- Artikel 47 WIPR: verwerende partij moest de vorm voor de voltrekking van het huwelijk beoordelen overeenkomstig het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken werd.

Dat recht zal dan bepalen of en volgens welke nadere regels het voor en godsdienstige instantie gesloten huwelijks rechtsgevolgen heeft (artikel 47, §1, 3° WIPR) (zie ook: K. OVERMEIRE en A. VANDER ELST, “Erkenning Pakistaans Ahmadi-huwelijk in België”, noot onder Antwerpen 9 maart 2021, T.Fam 2022/9, (254) 255, rn. 2).

Zowel naar Eritrees als Ethiopisch recht is een religieus huwelijk een rechtsgeldige huwelijksvorm (in Eritrea kent men een burgerlijk, religieus en traditioneel huwelijk, zie artikelen 519-521 van het Eritrees Burgerlijk Wetboek; In Ethiopië is elk huwelijk, burgerlijk, kerkelijk of gewoonterechtelijk rechtsgeldig, zie artikel 625 Ethiopisch Burgerlijk Wetboek; zie ook zeer recent ivm Eritrees huwelijkscertificaat: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 22 februari 2023, C/02/399028 / FA RK 22-2865)

Uit het bestreden besluit blijkt niet dat verwerende partij deze toetsing heeft doorgevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat ze enige administratieve soepelheid heeft getoond, dat ze de conflictrechtelijke controle heeft doorgevoerd, dat ze de grondvoorwaarden en de vormvoorwaarden van het huwelijk heeft getoetst en dat ze de objectieve landeninformatie heeft geconsulteerd. Haar beslissing maakt een schending van de artikelen 8 en 12 EVRM, 7 van het Handvest van de Europese Unie, overweging 2 van de Gezinsherenigingrichtlijn, de artikelen 10-12bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 18, 21, 27, 46, 47 WIPR, de Omzendbrief van 17 juni 2009 en de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, de individualiseringsplicht en de onderzoeksplicht.”

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel

11.2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van het rechtszekerheids-, het vertrouwens-, het zorgvuldigheids-, het motiverings-, en het redelijkheidsbeginsel, en van de individualiserings- en onderzoeksplicht. Zij hierbij het volgende uiteen:

(...)

0. Voorafgaand: artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet

5. Het uitgangspunt blijft dat een huwelijksband in beginsel moet worden aangetoond met officiële documenten (cfr. eerste middel). In het geval dat de betrokkene hier niet in slaagt is het bestuur ertoe verplicht om rekening te houden met “andere geldige bewijzen” die met betrekking tot deze band worden opgelegd. Indien hij aannemelijk maakt een ander geldig bewijs te kunnen overleggen zal er overgegaan worden tot het voeren van een onderhoud met de betrokkene. (RVV 20 februari 2018, nr. 199.935, blz. 8)

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet schrijft voor :

“ § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Verzoekster verwijst naar omzendbrief van 17 juni 2009 die verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt. In de eerste plaats wordt de huwelijksband aangetoond door “officiële documenten”:

“ De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. « andere geldige bewijzen »;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.” (eigen vet)

In die mate dat Uw Raad het eerste middel ongegrond zou verklaren en aldus zou oordelen dat er ten aanzien van verwerende partij geen schending van de aldaar opgeworpen artikelen en beginselen kan worden verweten, in dat uitzonderlijke geval zal Uw Raad de onder dit middel ontworpen motivatie weerhouden en de beslissing van 26 september 2023 alsnog vernietigen.

Voor de overzichtelijkheid wordt dit middel in verschillende middelonderdelen uitgewerkt.

1. Eerste onderdeel: onzorgvuldige beoordeling van het administratief dossier: het huwelijkscertificaat is tweetalig opgesteld, waaronder in de Engelse taal

6. De Gemachtigde neemt akte van een "onvertaald en niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat" van de Ethiopische Orthodoxe Kerk. De Gemachtigde van verwerende partij overwoog dat door een "grove tegenstrijdigheid het huwelijkscertificaat niet weerhouden kan worden als bewijs van de huwelijksband".

Het overgelegde huwelijkscertificaat is tweetalig. Het werd opgemaakt in Tigrinya en in het Engels. Engels wordt aanvaard voor de overlegging van een huwelijkscertificaat. Immers, een akte dient te zijn opgesteld in de Nederlandse, Franse, Duitse of Engelse taal. Het overleggen van een tweetalig huwelijkscertificaat impliceert niet dat er niet aan de taalvoorwaarde is voldaan.

Het bestreden besluit dat uitgaat van het ontbreken van een begrijpbare taal ("onvertaald") is manifest gebrekkig aangezien het huwelijkscertificaat kennelijk tweetalig is.

7. In ieder geval zal Uw Raad vaststellen dat in het overgelegde huwelijkscertificaat een rechtsgeldig huwelijk wordt vastgesteld en dat verwerende partij hieraan voorbij ging door een gebrekkig onderzoek. Verwerende partij mag dan wel bij de behandeling van verzoeken om Gezinshereniging een zekere beoordelingsmarge hebben, ze is nog steeds verplicht om bij de behandeling van verzoeken een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken. Ze moet alle relevante elementen met betrekking tot het vaststellen van de huwelijksband. Kennelijk ging verwerende partij ervan uit dat het huwelijkscertificaat geen verstaanbare vermeldingen bevatte en heeft ze bijgevolg niet onderworpen aan een onderzoek. Verwerende partij heeft daarom geen kennis genomen van een akte die drie stempels bevat en waar de naam van de bruidegom (de Gezinshereniger) en de naam van de bruid (verzoekster) worden op weergegeven. Het document werd ondertekend door de priester (en met een stempel), door de bruidegom en de bruid.

(...)

"This is to certify that the marriage of F. K. (...) and F. T. (...) is performed according tot the order of the church and this certificate is given to them by the Ethiopian Orthodox Tewahedo Church, with all prayer and supplication the they may keep the vow and covenant made between them tot be Joined and live together in holy matrimony to the end."

Verwerende partij heeft het administratief dossier niet degelijk onderzocht wat een inbreuk maakt op de onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

8. Dat het huwelijkscertificaat enkele vermeldingen bevat in een andere taal, of dat het document zelfs tweetalig is, doet er niet van af dat dit document niet onderzocht dient te worden. Verwerende partij had de identiteit van verzoekster en de gezinshereniger en hun onderlinge huwelijksband kunnen vaststellen.

Verwerende partij kan niet stellen dat het om een "onvertaald" document ging. Het document was gedeeltelijk in het Engels opgesteld waardoor het begrijpelijk en interpreteerbaar was. Verwerende partij heeft hier ten onrechte geen rekening met gehouden. Het enige dat verwerende partij doet is stellen dat ze er geen rekening heeft met gehouden omdat "de administratie de inhoud ervan niet kan verifiëren". Het is geen wettelijke vereiste dat het document uitsluitend in de Nederlandse taal zou worden voorgelegd.

9. Bovendien betwist verwerende partij in haar beslissing de echtheid van het document niet. Ze geeft niet aan dat er indicaties zouden zijn dat het om een frauduleus certificaat zou gaan. Het is om die reden onvoorstelbaar dat ze de vermeldingen die in begrijpbare Engelse taal werden opgesteld niet in haar beoordeling heeft betrokken. Hoewel ze de echtheid niet betwist blijkt uit het bestreden besluit niet waarom ze het dan niet in haar beslissing heeft betrokken.

Het huwelijkscertificaat is duidelijk en volledig en is niet onderworpen aan vormvereisten. Het is niet duidelijk wat verwerende partij van verzoekster en de Gezinshereniger vereist. In ieder geval ontbreekt iedere motivatie omtrent het niet beoordelen van de Engelstalige vermeldingen, wat een inbreuk maakt op de artikelen 2 en 3 van de Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen (hierna: "Formele Motiveringswet") en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

10. Uw Raad zal het bestreden besluit vernietigen omwille van een inbreuk op artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet en de beginselen van zorgvuldig bestuur met in het bijzonder het zorgvuldigheids-, onderzoeks- en motiveringsbeginsel.

11. In het uitzonderlijke geval dat Uw Raad het bestreden besluit niet zou vernietigen omwille van haar kennelijk onredelijke en onzorgvuldige beoordeling van het document – dat in begrijpelijke taal werd opgesteld– dan zal Uw Raad de beslissing alsnog vernietigen doordat verwerende partij bij haar beoordeling artikel 12bis, §5-§6 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onbestaande voorwaarden m.b.t. de registratie en erkenning door de burgerlijke autoriteiten toe te voegen.

Verwerende partij koppelt nieuwe voorwaarden aan de open categorie “alle andere redenen” uit artikel 12bis, §5-§6 van de Vreemdelingenwet en schendt het voorgenoemd artikel.

Ze wijst de aanvraag van verzoekster af omwille van het feit dat het huwelijkscertificaat “niet-gelegaliseerd” werd en dat “het voorgelegde document werd afgeleverd door een religieuze instantie zonder het bewijs dat dit huwelijk ook effectief werd geregistreerd en erkend door de bevoegde burgerlijke autoriteiten”. Deze beoordeling koppelt nieuwe voorwaarden aan artikel 12bis, §5-§6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, §5-§6 Vreemdelingenwet vereist noch dat een huwelijk “geregistreerd” werd, noch dat de bevoegde burgerlijke autoriteiten het huwelijk hebben “erkend”.

12. In die mate dat het huwelijkscertificaat niet zou voldoen aan de door verwerende partij opgestelde vereisten, zal Uw Raad opmerken dat verwerende partij onvoldoende acht slaat in de individualiseringsplicht. Verwerende partij diende bij haar beoordeling rekening te houden met de uitzonderlijk moeilijke situatie waarin verzoekster en de gezinshereniger zich bevinden. Verzoekster is afkomstig van Eritrea en haar echtgenoot van Ethiopië. Ze zijn gehuwd te Zalemessa voor de Ethiopische Orthodoxe Kerk. In Eritrea is er praktisch geen administratie aanwezig. In het oorlogsgebied Zalemessa zijn de administratieve voorzieningen nihil.

13. In het uitzonderlijke geval dat Uw Raad het bestreden besluit niet zou vernietigen omwille van haar kennelijk onredelijke en onzorgvuldige beoordeling van het document – dat begrijpelijk was en de huwelijksband tussen verzoekster en de gezinshereniger aantoonde en waarbij ze nieuwe voorwaarden aan artikel 12bis, §5 Vreemdelingenwet koppelde – dan zal Uw Raad het bestreden besluit alsnog vernietigen doordat verwerende partij kennelijk geen acht heeft geslagen in een gedegen onderzoek naar de huwelijksband waarvan de huwelijksdatum werd opgenomen in het huwelijkscertificaat en hierover (volgens haar) een tegenstrijdige verklaring over bestond.

Verwerende partij beschikte over twee verklaringen die blijkbaar met elkaar tegenstrijdig zouden zijn en een begrijpelijk huwelijkscertificaat met vermelding van de huwelijksdatum.

Voor alle duidelijkheid merkt verzoekster op dat de vermeende tegenstrijdigheid inzake de dag van het huwelijk te wijten is aan een verschillende kalender en fouten in de omrekening hierin. In Eritrea en Ethiopië wordt er geteld overeenkomstig de Ethiopische kalender die afwijkt van de Gregoriaanse kalender.

Met betrekking tot de plek van het huwelijk had verzoekster de vraag niet goed begrepen. Verzoekster antwoordde “Adigrat” op die vraag. Het ging om een misverstand. Verzoekster en de gezinshereniger hebben elkaar ontmoet in Adigrat (maar ze zijn er niet gehuwd). Ze zijn gehuwd in Zalambessa op 11/12/2011 (Ethiopische kalender).

Verzoekster werd niet geconfronteerd met de vermeende tegenstrijdigheden en kon haar foutieve verklaring daardoor niet rechtzetten. In een geval voor de Familierechtbank van Luik heropende de Rechtbank de debatten omdat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld in de verklaring voor het CGVS (hij verklaarde verloofd te zijn) en het religieus huwelijksattest. Voor de familierechtbank was het dossier onvolledig en was een heropening van de debatten noodzakelijk. (cfr. Famrb. Luik (afd. Luik) (10e k.) 23 november 2018, Tijdschrift@IPR.be, 2020, 20.) Door verzoekster en de Gezinshereniger met deze vermeende incongruentie te confronteren zou het een en het ander aan het licht kunnen gekomen zijn. Deze confrontatie en opname in het bestreden besluit zou eenzelfde effect hebben als een heropening van de debatten. Verwerende partij heeft artikel 12bis van de Vreemdelingenwet geschonden en heeft de op haar rustende zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht flagrant geschonden.

Het Hof van Justitie oordeelde in een eerder geval dat het onderzoek naar de plausibiliteit van de afgelegde verklaringen een individuele beoordeling vereisen. Hierbij dient “rekening te worden gehouden met alle relevante elementen, waaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2 van de richtsnoeren.” (HvJ 13 maart 2019, C-635/17). Hieruit dient te worden afgeleid dat verwerende partij zich bij haar vraagstelling in ieder geval zorgvuldig moet opstellen voor vertaal- of interpretatiefouten maar al zeker dat ze rekening diende te houden met mogelijke foutieve omzettingen van de Ethiopische naar de Gregoriaanse kalender. Dat verwerende partij dit niet deed maakt

dat ze een inbreuk heeft gemaakt op het zorgvuldigheidsbeginsel, het individualiseringsbeginsel en haar onderzoeksplicht.

14. In die mate dat zulks nog niet voldoende zou zijn voor Uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen, dan zal Uw Raad alsnog de vernietiging uitspreken wegens een flagrante schending van de onderzoeksplicht. De Gemachtigde van verwerende partij deed niet eens de moeite om de vermeende tegenstrijdige gegevens tegenover het huwelijkscertificaat te houden. Verwerende partij had minstens de bevindingen uit haar onderzoek kunnen vergelijken met de verstaanbare informatie uit het certificaat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat ze dit deed. Bovendien had ze de datum uit het huwelijkscertificaat met Arabische cijfers (wel volgens een Ethiopische kalender) kunnen vergelijken met de verklaringen van verzoekster en de gezinshereniger. Ze deed dat niet, waardoor haar onderzoek kennelijk onzorgvuldig was en artikel 12bis Vreemdelingenwet en de Beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

15. Deze beoordeling omtrent het “onvertaald” document heeft tot gevolg dat verwerende partij de relevante elementen uit het document niet heeft onderzocht. Zowel de materiële als formele motivering omtrent de elementen die doen vermoeden dat het huwelijk niet rechtsgeldig zou zijn, zijn in het bestreden besluit niet aanwezig. Verwerende partij had uit de Engelstalige bewoordingen het huwelijk kunnen vaststellen, maar deed dit niet.

16. In het uitzonderlijke geval dat Uw Raad zou menen dat de beslissing gedragen is op een gedegen onderzoek en administratief dossier, dan nog zal Uw Raad tot de nietigheid oordelen omwille van een ernstige tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing.

2. Tweede onderdeel: De tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing

17. Verzoekster merkt op dat verwerende partij enerzijds meent geen kennis te kunnen nemen van het huwelijkscertificaat omdat het niet werd vertaald en anderzijds omdat de verklaringen van verzoekster en de gezinshereniger met elkaar tegenstrijdig zouden zijn. Verwerende partij geeft in haar beslissing aan dat het huwelijkscertificaat geen bewijs van de huwelijksband kan vormen omwille van de tegenstrijdige verklaringen. Ze overweegt:

“ Overwegende dat op basis van deze grove tegenstrijdigheid het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhouden kan worden als bewijs van de huwelijksband”

18. Daargelaten het feit dat verwerende partij eraan voorbij gaat dat een religieus huwelijk weldegelijk geldig is, is haar beoordeling tegenstrijdig en bijgevolg onzorgvuldig. Verwerende partij geeft niet aan waarom het huwelijkscertificaat door de vermeende tegenstrijdigheid niet kan gelden als bewijs van de huwelijksband. Ze verwijst naar de vermeende tegenstrijdigheden maar brengt dit niet in verband met het feit waarom het huwelijkscertificaat daarom niet kan worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband. Stelde verwerende partij dan een incongruentie vast t.a.v. het huwelijkscertificaat dat ze meende niet te kunnen interpreteren omdat het niet vertaald werd afgegeven? De motieven van verwerende partij zijn onduidelijk en niet gedragen.

Uit het feit dat verwerende partij “op basis van deze grove tegenstrijdigheid” het huwelijkscertificaat niet kan weerhouden “als bewijs van de huwelijksband” maakt een schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht uit. “alle andere redenen” wordt niet gebruikt om een al dan niet officieel document te ondersteunen, maar wel om andere beoordelingscriteria te betrekken die op zichzelf beoordeeld moeten worden.

Verwerende partij kan niet tegelijk zeggen dat het gaat om een “onvertaald en niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat” waarvan ze “de inhoud niet kan verifiëren” maar tegelijkertijd de argumenten uit de toepassing van artikel 12, §5-§6 van de Vreemdelingenwet afwegen tegenover het voorgelegde huwelijkscertificaat.

Verzoekster verwijst naar artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn die stelt:

“Wanneer een vluchteling geef officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken”.

Nochtans doet verwerende partij dit exact... Ze haalt een aspect uit het onderhoud met verzoekster en vergelijkt deze met een volgens haar strijdige verklaring. Ze focust enkel op vermeende incongruenties en weegt die af tegenover het huwelijkscertificaat. Daarna besluit ze het huwelijkscertificaat niet in aanmerking

te willen nemen omdat het niet strookt met de gedane verklaring. Dat is exact het omgekeerde van wat artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt. Een beslissing mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. Door te stellen dat huwelijkscertificaat niet als bewijs van de huwelijksband kan worden genomen omdat ze meent een incongruentie met de verklaringen vast te stellen, is haar beslissing louter te wijten aan het ontbreken van bewijsstukken. Verwerende partij lijkt in deze motivatie te beweren dat een huwelijksakte een *conditio sine qua non* is en "alle andere elementen" daaraan gelieerd dienen te zijn en ze niet kan besluiten dat er huwelijk is zonder dat er een huwelijksakte voor ligt.

Deze beslissing doet afbreuk aan artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet en de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de onderzoeksplicht, de individualiseringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Wat verwerende partij had moeten doen is de redenen die door verzoekster werden opgegeven naar waarachtigheid beoordelen en beoordelen of deze elementen al dan niet een huwelijksband aantonen. Verwerende partij kan niet enerzijds van oordeel zijn dat ze het huwelijkscertificaat buiten toepassing moet laten, maar anderzijds stellen dat door gedane verklaringen het (volgens haar niet te interpreteren – want het was onvertaald) huwelijkscertificaat aan bewijskracht wordt ontnomen.

3. Derde onderdeel: foto's als "alle andere bewijs"

19. Verwerende partij overweegt dat "enkele foto's werden voorgelegd, maar er niet kan afgeleid worden waar of wanneer deze werden genomen, waardoor ze onvoldoende bewijs leveren van het bestaan van een huwelijksband tussen betrokkenen". Voor het overige gaat verwerende partij in de bestreden beslissing niet in op de foto's.

20. Dat het niet duidelijk is "waar of wanneer" de foto's werden genomen is evenmin een ordentelijk beoordelingscriterium. De foto's geven duidelijk aan dat verzoekster en de gezinshereniger een relatie met elkaar hebben. Voor het overige wordt in de beslissing niet besproken waarom de foto's niet in aanmerking worden genomen.

Het enige argument "waar en wanneer" is volstrekt onvoldoende om het door verzoekster bijgebrachte bewijs te verwerpen.

Ten eerste is het volstrekt irrelevant "waar en wanneer" de foto's werden gemaakt. Verzoekster laakt het gebrek aan motivatie waarom "waar" en "wanneer" relevant zouden zijn voor de beoordeling van de huwelijksband. Welke foto's wil verwerende partij dan zien zodat de huwelijksband bewezen wordt? Welke elementen wil ze dan nog meer? Verwerende partij beschikt over een verklaring van twee jonge mensen die verklaren met elkaar gehuwd te zijn. Ze beschikte over een religieus huwelijkscertificaat. Ze kon mogelijks de inhoud niet verifiëren, maar wel de echtheid. Daarnaast beschikt ze over meerdere foto's die duidelijk op andere tijdstippen werden genomen (partijen hadden andere kledij aan en hun uiterlijke kenmerken (vnl. de haren) waren op de foto's verschillend. Verwerende partij merkt dit alles niet op. Ze merkt enkel op dat het niet duidelijk is "waar en wanneer" de foto's werden gemaakt.

Verwacht ze dan dat personen maanden voor hun vlucht (en latere Gezinshereniging) bij elke foto zullen verduidelijken waar hij genomen werd en op welke datum (eventueel met een datum als watermerk op de foto?). Ze is manifest onzorgvuldig en haar beoordeling strookt niet met het evenredigheidsbeginsel, de onderzoeksplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij kon eigenlijk enkel concluderen dat er verschillende foto's werden overgelegd die aantonen dat verzoekster en de gezinshereniger elkaar al gedurende langere tijd kennen en dat al minstens sinds het moment dat de gezinshereniger diende te vluchten vanuit zijn land naar herkomst. Deze foto's kunnen niet later dan het moment van vlucht zijn genomen. De beoordeling dat het niet duidelijk is "wanneer" de foto's werden genomen doet dus vermoeden dat verwerende partij het vermoeden heeft dat deze foto's met voorbedachten rade werden genomen, m.n. het verkrijgen van een verblijfstitel en verzoekster en de gezinshereniger dus eigenlijk fraude willen plegen. Als verwerende partij zulks wil impliceren dient ze deze aantijging hard te maken en te verwijzen naar elementen die dat onderbouwen en refereren naar de relevante rechtsregel.

Verwerende partij stelt geen incongruenties vast tussen de foto's onderlinge en tussen de foto's ten aanzien van de personen die op het huwelijks certificaat zijn weergegeven.

21. Het is onduidelijk waarom de foto's niet werden beoordeeld en besproken werden in het bestreden besluit. Verwerende partij heeft artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet alsook de beginselen van

behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de onderzoeksplicht, de individualiseringsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden. Ook wordt een schending van artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet hierdoor aangetoond."

2.3. De aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verknochtheid hierna samen behandeld.

2.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

De aangevoerde middelen zijn voorts niet-ontvankelijk in zoverre de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag, van het vertrouwensbeginsel, en van het rechtszekerheidsbeginsel, maar niet concreet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden.

De aangevoerde middelen zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, en 12*bis*, § 5, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zich in het kader van haar visumaanvraag beroept op een huwelijk dat zij zou afgesloten hebben met de referentiepersoon die erkend vluchteling is in België en waarvoor zij een onvertaalde en niet-gelegaliseerde huwelijksakte, alsook enkele foto's voorlegde. Verweerder stelt dat, nu dit stuk niet gelegaliseerd is, een bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van artikel 12*bis*, § 5 van de Vreemdelingenwet. Uit de verdere motivering blijkt vervolgens op voldoende duidelijke wijze dat verweerder, na dit bijkomend onderzoek, het bestaan van het huwelijk als dusdanig betwist.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de in de bestreden beslissing vervatte motieven haar niet in staat stellen om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt bovendien dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond

2.6. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling stipuleerde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

De verzoekende partij diende op 3 april 2024 bij de Belgische ambassade te Addis Abeba een aanvraag in voor een visum type D om de referentiepersoon, die op 25 oktober 2022 in België als vluchteling werd erkend, te vervoegen. De verzoekende partij stelt de buitenlandse echtgenote te zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de verzoekende partij conform artikel 12bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet “samen met de aanvraag documenten (...) die aantonen dat (zij) voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3 (...)” over te leggen. De verzoekende partij dient derhalve haar huwelijksband aan te tonen. Ter staving van haar voorgehouden hoedanigheid van echtgenote heeft de verzoekende partij een huwelijkscertificaat afgeleverd door de Ethiopische Orthodoxe Kerk en enkele foto's neergelegd.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing weigert de verwerende partij de visumaanvraag, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, in de eerste plaats omdat het voorgelegde certificaat niet als bewijs van de huwelijksband kan worden aanvaard. Hierbij wordt overwogen dat het huwelijkscertificaat niet werd gelegaliseerd, zodat rekening diende te worden gehouden met artikel 12bis, § 5, van de Vreemdelingenwet. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde dat uit het onderzoek is gebleken dat het buitenlandse huwelijk, en dus de ingeroepen aanverwantschapsband, niet als bewezen wordt beschouwd. Ten eerste wordt erop gewezen dat het voorgelegde huwelijkscertificaat niet werd vertaald, waardoor de administratie de inhoud ervan niet kan verifiëren. Vervolgens wordt opgemerkt dat het certificaat werd afgeleverd door een religieuze instantie, zonder bewijs dat dit huwelijk ook werd geregistreerd bij en erkend door de bevoegde burgerlijke instanties in Ethiopië. Er wordt tevens op gewezen dat de verklaringen van de verzoekende partij en die van de referentiepersoon tegenstrijdig blijken te zijn wat betreft de datum en plaats van de verbintenis, alsook het wettelijk dan wel louter religieus karakter van het huwelijk. Met betrekking tot de voorgelegde foto's wordt gesteld dat deze onvoldoende bewijs leveren van het bestaan van een huwelijksband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, aangezien daaruit niet kan worden afgeleid waar en wanneer ze werden genomen.

2.8. De verzoekende partij verwijst vooreerst naar de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffings-bepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009). Zij betoogt dat deze omzendbrief verduidelijkt dat er voor het bewijs van een familieband een cascadesysteem geldt en dat het uitgangspunt is dat de huwelijksband in de eerste plaats wordt aangetoond door middel van officiële documenten. Zij stelt dat het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat wel degelijk een officieel document betreft, en dat de verwerende partij derhalve ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, dat is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake de bloed-of aanverwantschapsbanden, waarbij het uitgangspunt is dat het bewijs van dergelijke banden moet worden geleverd door middel van *“officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie”*. Wanneer geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd, legt artikel 12bis, § 5, van de Vreemdelingenwet de overheid op rekening te houden met *“andere geldige bewijzen”*. Pas wanneer ook dat niet mogelijk is, kan de gemachtigde overeenkomstig artikel 12bis, § 6, van de Vreemdelingenwet, overgaan tot een persoonlijk onderhoud of een aanvullende analyse.

Aangaande het begrip *“officiële documenten”* wordt in de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffings-bepalingen inzake de gezinshereniging het volgende gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.”

(eigen onderlijning)

De verzoekende partij betwist geenszins dat het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat geen gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht betreft. Aldus kan de verzoekende partij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat een "officieel document" betreft en dat de verwerende partij in deze ten onrechte verwijst naar artikel 12bis, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over "officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht."

2.9. In de mate dat de verzoekende partij een betoog voert met betrekking tot de beoordeling van de geldigheid of de erkenning van een buitenlandse authentieke akte op grond van de erkenningsprocedure zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR kan zij evenmin worden gevolgd. Immers, uit deze wetsbepaling blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt. Nu de verzoekende partij slechts een niet-gelegaliseerde akte heeft voorgelegd, is een toepassing van artikel 27 van het WIPR *in casu* dan ook niet aan de orde.

2.10. Zoals reeds aangehaald voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet in een getrappt systeem voor het leveren van het bewijs van de huwelijksband. Wanneer dit bewijs niet kan geleverd worden door middel van officiële documenten, dient de gemachtigde rekening te houden met "andere geldige bewijzen" die ter staving van de huwelijksband worden overgelegd. De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de in de artikel 10 van de Vreemdelingenwet vermelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief van 17 juni 2009 het volgende:

"3. "Andere geldige bewijzen"

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz.”

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer 2005-2006, 51K2478/001, 69*). Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

De Raad benadrukt dat het begrip “bewijsstukken” in de laatste zin van deze bepaling verwijst naar de “*officiële bewijsstukken*” vermeld in de eerste zin, en niet naar het geheel van mogelijke “*andere bewijsmiddelen*”. Artikel 11, lid 2, van de Gezinsherenigingsrichtlijn verplicht de lidstaten er derhalve toe om, wanneer officiële documenten ontbreken, rekening te houden met andere bewijsmiddelen overeenkomstig het nationale recht, maar belet niet dat een aanvraag wordt afgewezen wanneer ook die andere bewijsmiddelen onvoldoende zijn om het bestaan van de gezinsband aannemelijk te maken.

2.11. Terugkoppeland naar de situatie van de verzoekende partij stelt de Raad vast dat verweerder zijn onderzoek niet is gestopt bij de vaststelling dat de verzoekende partij geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd en dus geen document “*overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht*”, maar is overgegaan tot de toepassing van de cascade-regeling in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Zo heeft de gemachtigde zich met name uitgesproken over de vraag of de niet-gelegaliseerde huwelijksakte en de voorgelegde foto’s een “*ander geldig bewijs*” vormen zoals voorzien in artikel 12bis, §5, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde komt evenwel tot het besluit dat dit niet het geval is en overweegt hierbij dat het huwelijkscertificaat niet werd vertaald, waardoor de administratie de inhoud ervan niet kan verifiëren; dat het certificaat werd afgeleverd door een religieuze instantie, zonder bewijs dat dit huwelijk ook werd geregistreerd bij en erkend door de bevoegde burgerlijke instanties; en dat de verklaringen van de verzoekende partij en die van de referentiepersoon tegenstrijdig te zijn wat betreft de datum en plaats van de verbintenis, alsook het al dan niet wettelijk karakter van het huwelijk. Met betrekking tot de voorgelegde foto’s stelt de gemachtigde tot slot dat deze onvoldoende bewijs leveren van het bestaan van een huwelijksband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, aangezien daaruit niet kan worden afgeleid waar en wanneer deze werden genomen.

Aldus blijkt geenszins, zoals de verzoekende partij ten onrechte voorhoudt, dat de visumaanvraag uitsluitend werd afgewezen op grond van de vaststelling dat officiële bewijsstukken ontbreken, doch integendeel dat de verwerende partij is overgegaan tot een onderzoek van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van de door haar aangehaalde huwelijksband. Een schending van artikel 11, lid 2, van de Gezinsherenigingsrichtlijn blijkt dan ook niet.

2.12. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven, en stelt dat er sprake is van een onzorgvuldig en onredelijk onderzoek.

2.12.1. De verzoekende partij voert hierbij vooreerst aan dat de verwerende partij het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat onzorgvuldig heeft onderzocht, nu dit certificaat tweetalig is opgesteld — in het Tigrinya en in het Engels — en dat het aldus niet als “*onvertaald*” kan worden beschouwd. Zij meent dat de verwerende partij bijgevolg ten onrechte stelt dat het huwelijkscertificaat geen verstaanbare vermeldingen bevatte en dat de inhoud van het document niet kon worden geverifieerd. De verzoekende partij wijst er in dit verband op dat het certificaat de namen van beide echtgenoten bevat, werd ondertekend door de priester, de bruidegom en de bruid, en voorzien is van drie stempels. Zij voert aan dat de verwerende partij de identiteit van de verzoekende partij en de gezinshereniger, alsook hun huwelijksband had kunnen vaststellen en dat het gegeven dat het certificaat enkele vermeldingen in een andere taal bevat of dat het document tweetalig is opgesteld niets afdoet aan het feit dat dit document onderzocht diende te worden, en dat de verwerende partij er dan ook toe gehouden was de Engelstalige vermeldingen in haar beoordeling te betrekken.

De Raad stelt vast dat het voorgelegd huwelijkscertificaat een vooraf gedrukt standaardformulier betreft, waarvan het linker gedeelte in het Tigrinya werd opgesteld, en het rechter gedeelte in het Engels, en dat daar

waar alle gegevens met betrekking tot het huwelijk weliswaar in het Tigrinya-gedeelte van het document zijn ingevuld, dit niet het geval is voor het Engelse luik van het document. In het huwelijkscertificaat worden weliswaar de vaste rubrieken van het certificaat en de namen van de bruid, de bruidegom, en hun respectievelijke nationaliteit in het Engels weergegeven. Echter, de concrete vermeldingen met betrekking tot het huwelijk – waaronder de datum en de plaats van de huwelijksverbintenis, de namen van de getuigen en de priester– werden uitsluitend in het Tigrinya ingevuld. Ook van de aangebrachte stempels ligt geen vertaling naar het Engels voor. Dat het huwelijkscertificaat “*duidelijk en volledig is*” en dat alle “*vermeldingen (...) in begrijpbare Engelse taal werden opgesteld*” mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad merkt verder op dat hetgeen wél naar het Engels werd vertaald -namelijk de naam van de bruid en de bruidegom en hun nationaliteit -enkel een vrije vertaling betreft en geen vertaling door een beëdigd vertaler of tolk. Aangezien er geen beëdigde vertaling voorligt, kan niet met zekerheid worden aangenomen dat hetgeen in de vrije vertaling terug te vinden is correct is, en een betrouwbare weergave betreft van de inhoudelijke gegevens die in het Tigrinya worden vermeld. Het argument van de verzoekende partij, als zou de gemachtigde de Engelstalige vermeldingen ten onrechte niet hebben onderzocht, kan gelet op voorgaande vaststellingen dan ook niet worden bijgetreden.

Aangezien de relevante gegevens die noodzakelijk zijn voor de verificatie van de huwelijksband enkel in het Tigrinya werden ingevuld, en derhalve niet in een voor de administratie begrijpelijke taal zijn weergegeven, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelde dat de inhoud van het document niet kan geverifieerd worden bij gebreke aan een (integrale) vertaling van het voorgelegd certificaat.

2.12.2. Wat vervolgens de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon betreft, stelt de Raad vast dat uit de stukken vervat in het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon op 12 april 2021 toekwam op het Belgische grondgebied en een verzoek om internationale bescherming indiende, waarbij hij op 25 oktober 2022 als vluchteling werd erkend. De referentiepersoon verklaarde destijds op 1 juni 2021 dat hij op 12 Sene 2012 volgens de Ethiopische jaartelling, overeenstemmend met 19 juni 2020 in de Gregoriaanse kalender, een wettelijk huwelijk had afgesloten te Zalambessa, en dat het “*wettelijk huwelijksdocument in Ethiopië (ligt)*”. Verder blijkt dat de verzoekende partij in Addis Abeba werd gehoord door een medewerker van de Belgische ambassade op 19 september 2023, en hierbij werd bijgestaan door een tolk Tigrinya. Blijkens het verslag van dit gehoor verklaarde de verzoekende partij dat zij op 17 februari 2019 in het huwelijk trad met de referentiepersoon te Adigrat. De Raad kan niet vaststellen dat deze gehoren niet op zorgvuldige wijze werden aangenomen.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde vervolgens: “*Overwegende dat ten derde de gezinshereniger in zijn asielverklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 01/06/2021 naar eer en geweten verklaarde dat hij enkel wettelijk huwde met de aanvraagster op 19/06/2020 in Zalambessa. Echter, zoals reeds beschreven, werd er enkel een religieuze huwelijksakte voorgelegd, zonder enige verwijzing naar een wettelijk huwelijk.*

Overwegende dat daarenboven de aanvraagster door de ambassade te Addis Abeba werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 19/09/2023, en zij tijdens dit interview verklaarde dat ze met de gezinshereniger huwde op 17/02/2019 in Adigrat, zonder te verwijzen naar een wettelijk huwelijk. Deze informatie is bijgevolg compleet tegenstrijdig met de verklaringen van de gezinshereniger.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift nalaat om het voormelde motief, dat pertinent en draagkrachtig is en bovendien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, steun vindt in het administratief dossier, concreet te weerleggen of te ontcrachten.

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat de referentiepersoon heeft verklaard wettelijk gehuwd te zijn, terwijl zijzelf hiervan geen enkele melding heeft gemaakt. Aangaande de verschillende huwelijksdatum beperkt zij zich er toe te verwijzen naar de verschillen tussen de Ethiopische en de Gregoriaanse kalender. Zij stelt vervolgens in louter algemene bewoordingen dat er sprake zou zijn van een foutieve omzetting van de Ethiopische kalenderdatum. Zij reikt evenwel geen enkel concreet begin van bewijs aan waaruit zou kunnen blijken dat de door haar in het Tigrinya vermelde huwelijksdatum, uitgedrukt volgens de Ethiopische jaartelling, verkeerdelijk werd omgezet naar 17 februari 2019 volgens de Gregoriaanse kalender, noch dat de door de referentiepersoon opgegeven datum, zijnde 12 Sene 2012 (Ethiopische jaartelling), niet zou overeenstemmen met 19 juni 2020 in de Gregoriaanse jaartelling.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij “*kennelijk geen acht heeft geslagen in een gedegen onderzoek naar de huwelijksband waarvan de huwelijksdatum werd opgenomen in het huwelijkscertificaat en hierover (volgens haar) een tegenstrijdige verklaring over bestond*” wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, via de Belgische ambassade te Addis Abeba, aan de verzoekende partij heeft verzocht om een vertaling van het huwelijkscertificaat voor te leggen, doch dat een dergelijke vertaling nooit werd ontvangen. De verzoekende partij betwist dit niet. Evenmin legt zij thans

enig stuk voor dat toelicht met welke datum volgens de Gregoriaanse jaartelling de op het certificaat vermelde datum "11/12/2011" volgens de Ethiopische kalender overeenstemt, noch dat deze datum overeenkomt met de door haarzelf of door de referentiepersoon opgegeven huwelijksdatum. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij, op wiens schouders in deze de bewijslast rust, nalaat aan te tonen dat de huwelijksdatum zoals weergegeven op het huwelijkscertificaat overeenstemt met de verklaringen die zij heeft afgelegd ten overstaan van de medewerker van de Belgische ambassade, dan wel met de datum die de referentiepersoon heeft opgegeven tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2021.

Wat de plaats betreft alwaar het huwelijk werd afgesloten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar onderhoud bij de ambassade te Addis Abeba tot tweemaal toe verklaarde dat zij gehuwd was in Adigrat en beide keren dezelfde huwelijksdatum opgaf, met name 17 februari 2019. De verklaringen werden afgelegd in aanwezigheid van een tolk Tigrinya, zijn intern consistent en vertonen geen enkele aanwijzing van verwarring of onbegrip op het ogenblik van het interview. Het betoog van de verzoekende partij dat het om een misverstand ging en dat zij enkel bedoelde te zeggen dat zij de gezinshereniger in Adigrat had ontmoet vindt dan ook geen steun in de stukken vervat in het administratief dossier.

De grief volgens welke de verwerende partij de verzoekende partij had moeten confronteren met de vermeende tegenstrijdigheden kan evenmin worden aanvaard. De procedure inzake de beoordeling van een visumaanvraag is geen gerechtelijke procedure waarin de gemachtigde gehouden zou zijn tot het "*heropenen van de debatten*" of het voeren van een contradictoir onderzoek. De verwerende partij heeft de verzoekende partij uitgenodigd voor een onderhoud, haar in de gelegenheid gesteld om de nodige bewijsstukken over te maken en haar bovendien verzocht een vertaling van het huwelijksdocument te bezorgen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij haar beoordeling alle beschikbare elementen in aanmerking heeft genomen, waaronder het voorgelegde huwelijkscertificaat, de verklaringen van de betrokkenen en de overgelegde foto's, en dat zij op basis daarvan besloten heeft dat het bestaan van huwelijksband niet werd aangetoond. Het verwijt dat de verwerende partij de zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht zou hebben geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag.

2.12.3. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij het huwelijkscertificaat onvoldoende heeft onderzocht en de aanvraag ten onrechte heeft afgewezen op grond van de vaststelling dat de akte niet geregistreerd, noch werd gelegaliseerd. De verzoekende partij stelt dat het feit dat het religieuze huwelijk niet werd geregistreerd, niet betekent dat het geen rechtsgevolgen kan hebben naar Eritrees of Ethiopisch recht. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bijzonder moeilijke omstandigheden waaronder het huwelijk werd gesloten, met name in Zalambessa, een regio waar al decennia een gewapend conflict plaatsvindt en waar geen administratieve voorzieningen bestaan, waardoor het onmogelijk is om het huwelijk bij de Eritrese administratie te laten registreren. Zij verwijst naar de rechtspraak van de familierechtbank te Luik, die wijst op de noodzaak blijkt te geven van administratieve soepelheid bij de erkenning van Eritrese religieuze huwelijken die niet konden worden geregistreerd of gelegaliseerd. Zij voert verder aan dat de verwerende partij dat de verwerende partij artikel 12*bis*, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet schendt door onbestaande voorwaarden met betrekking tot de registratie en erkenning door de burgerlijke autoriteiten toe te voegen. Dergelijke voorwaarden zijn volgens de verzoekende partij niet terug te vinden in artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en kunnen dus geen grond vormen voor een weigering.

De Raad herhaalt en benadrukt dat verweerder zijn onderzoek niet is gestopt bij de vaststelling dat de verzoekende partij geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd, maar is overgegaan tot de toepassing van de cascade-regeling in het licht van artikel 12*bis*, § 5 van de Vreemdelingenwet, zodat het argument van de verzoekende partij dat de gemachtigde de huwelijksakte niet in aanmerking heeft genomen omdat deze niet gelegaliseerd werd feitelijke grondslag mist.

De Raad is verder van oordeel dat de administratie, door erop te wijzen dat er geen bewijs van registratie van het religieus afgesloten huwelijk werd voorgelegd, geen bijkomende voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 12*bis*, §5, van de Vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat het huwelijkscertificaat slechts kan worden aanvaard als een ander geldig bewijs in de zin van voornoemde wetsbepaling indien het huwelijk geregistreerd en erkend werd door de bevoegde burgerlijke autoriteiten. Evenmin heeft de gemachtigde gesteld dat het voorgelegde huwelijkscertificaat niet kan erkend worden, of dat er geen sprake zou zijn van een naar Eritrees rechtsgeldig huwelijk. De gemachtigde heeft enkel vastgesteld dat het huwelijkscertificaat, afgegeven door de Ethiopische Orthodoxe Kerk, afkomstig van is een religieuze instantie en dat de verzoekende partij geen bewijs van registratie en erkenning door de bevoegde burgerlijke overheid heeft neergelegd. De Raad wijst erop dat deze feitelijke vaststelling niet op zichzelf staat, maar moet worden gelezen in samenhang met het daaropvolgend motief van de bestreden beslissing, met name dat uit de verklaringen van de referentiepersoon, zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2021 blijkt dat hij verklaarde dat hij op 19 juni 2020 te Zalambessa wettelijk gehuwd is, en dat dat een

dergelijke verklaring redelijkerwijze veronderstelt dat het huwelijk bij de bevoegde burgerlijke overheid werd geregistreerd. De overweging betreffende het ontbreken van een bewijs van registratie en erkenning door de burgerlijke autoriteiten vormt derhalve geen toevoeging van een wettelijke voorwaarde, maar een feitelijke vaststelling die relevant is bij de beoordeling van de bewijswaarde van het voorgelegde huwelijkscertificaat, in het licht van de verklaringen van de referentiepersoon.

Het betoog van de verzoekende partij dat een religieus huwelijk zowel naar Eritrees als naar Ethiopisch recht een rechtsgeldige huwelijksvorm is, en dat er geen rekening werd gehouden met de bijzondere moeilijke situatie van de verzoekende partij en de gezinshereniger in Zalambessa is in deze dan ook niet relevant. Ten overvloede merkt de Raad op dat dit betoog bovendien moeilijk te rijmen valt met de verklaringen van de referentiepersoon, die niet alleen heeft verklaard dat hij wettelijk gehuwd was op 19 juni 2020 te Zalambessa, maar ook uitdrukkelijk gesteld heeft dat het "*wettelijk huwelijksdocument (...) in Ethiopië ligt*", van waaruit de verzoekende partij haar aanvraag indiende

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar uitspraken van Belgische burgerlijke rechtsbanken en een uitspraak van een Nederlandse rechtbank aangaande de erkenning van een Eritrese religieuze huwelijksakte beperkt zij zich louter tot het citeren van één enkele paragraaf uit een arrest van de familierechtbank te Luik van 22 maart, doch voegt zij dit arrest, noch de overige arresten waarnaar zij refereert, toe. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde, die ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt, door deze uitspraken zou gebonden zijn bij de beoordeling van de bewijswaarde van het door de verzoekende partij voorgelegde huwelijkscertificaat overeenkomstig artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet.

2.12.4. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing behept is met een intern tegenstrijdige motivering, daar waar de verwerende partij enerzijds motiveert dat het huwelijkscertificaat niet vertaald is en dat de inhoud ervan bijgevolg niet kan worden geverifieerd, en anderzijds stelt dat dit document niet kan worden aanvaard als bewijs van de huwelijksband omwille van de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij en de gezinshereniger. Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij niet tegelijk de inhoud van het certificaat niet kennen en er toch een incongruentie vaststellen ten aanzien van het huwelijkscertificaat waarvan zij meende de inhoud ervan niet te kunnen interpreteren omdat het niet vertaald werd.

Ook dit betoog kan de Raad niet volgen. Uit de voorgaande overwegingen blijkt reeds dat de verwerende partij op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoekende partij en de gezinshereniger onderling inconsistent zijn wat betreft de plaats, datum en aard van de gestelde huwelijksverbintenis. De verwerende partij heeft de vastgestelde tegenstrijdigheden vervolgens niet aangewend om de inhoud van het huwelijkscertificaat zelf te beoordelen, noch geoordeeld dat de verklaringen van de verzoekende partij en van de referentiepersoon niet zouden overeenstemmen met de gegevens vervat in het voorgelegde certificaat.

De verwerende partij heeft enkel vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij en van de referentiepersoon onderling inconsistent zijn wat betreft essentiële elementen van de gestelde huwelijksverbintenis, en heeft vervolgens besloten dat het, gelet op de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen, niet mogelijk is om het certificaat als bewijs van de aangehaalde huwelijksband te weerhouden. Zodoende stelt de verwerende partij vast dat het certificaat geen betrouwbaar bewijs levert van de beweerde huwelijksband, precies omdat het document niet wordt ondersteund door coherente verklaringen met betrekking tot de kernelementen van de aangehaalde huwelijksverbintenis. Aldus wordt, in weerwil van wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk een logisch verband gelegd tussen de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen enerzijds en de bewijswaardering van het voorgelegde certificaat anderzijds, en dit los van de inhoud van het document.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat het voorgelegde certificaat waarvan de inhoud, bij gebreke aan een vertaling, niet kan worden geverifieerd, niet kan worden beschouwd als geldig bewijs van de aangehaalde huwelijksverbintenis, nu dit stuk niet wordt ondersteund door coherente en onderling overeenstemmende verklaringen omtrent datzelfde feit dat het document geacht wordt te staven. De grief dat de bestreden beslissing behept is met een intern tegenstrijdige dan wel een onvoldoende duidelijke motivering, mist dan ook feitelijke grondslag en is ongegrond.

Daar waar de verzoekende aanvoert dat de verwerende partij, door het huwelijkscertificaat niet te weerhouden als bewijs van de huwelijksband, artikel 11.2. van de Gezinsherenigingsrichtlijn schendt herhaalt en benadrukt de Raad dat de visumaanvraag niet werd afgewezen louter en alleen op grond van de vaststelling dat officiële bewijsstukken ontbreken. De verwerende partij is immers overgegaan tot een onderzoek van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van de door haar aangehaalde huwelijksband, met name het niet-gelegaliseerde huwelijkscertificaat en de overgelegde foto's. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze elementen heeft beoordeeld en heeft gemotiveerd waarom zij deze niet als voldoende bewijskrachtig acht om het bestaan van de gestelde huwelijksband aannemelijk te maken. De afwijzing van de visumaanvraag berust derhalve niet uitsluitend op

het ontbreken van officiële documenten, maar op een beoordeling van de voorgelegde “*andere geldige bewijzen*” overeenkomstig artikel 12bis, §§5 en 6, van de Vreemdelingenwet.

2.12.5. De verzoekende partij wijst er tot slot op dat de verwerende partij aangaande de door haar overgelegde foto's enkel overwoog dat “*enkele foto's werden voorgelegd, maar er niet kan worden afgeleid waar of wanneer deze werden genomen, waardoor zij onvoldoende bewijs leveren van het bestaan van een huwelijksband tussen betrokkenen*”. De verzoekende partij acht dit motief onvoldoende, aangezien de plaats en het tijdstip waarop de foto's werden genomen volgens haar niet relevant zijn voor de beoordeling van het bestaan van een huwelijksrelatie. Zij stelt dat de foto's aantonen dat zij en de gezinshereniger een relatie met elkaar onderhouden, en dat deze foto's, gelet op de variatie in kledij en uiterlijke kenmerken van de betrokkenen, duidelijk op verschillende tijdstippen zijn genomen. Zij voert verder aan dat de verwerende partij niet uitlegt waarom het criterium “*waar en wanneer*” bepalend zou zijn voor de beoordeling van de bewijswaarde van de foto's. Zij meent dat de verwerende partij uit de voorgelegde foto's had kunnen afleiden dat zij en de gezinshereniger elkaar reeds gedurende langere tijd kenden, en dat al minstens sinds vóór diens vertrek uit het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen louter aangeeft dat zij de bewijswaarde van de voorgelegde foto's anders beoordeelt dan het bestuur, maar het louter aangeven dat men een andere mening is toegedaan kan niet volstaan om enig kennelijk onredelijk handelen van het bestuur aan te tonen. Haar betoog dat de foto's op verschillende tijdstippen werden genomen doet verder geen afbreuk aan het feit dat de voorgelegde foto's ongedateerd zijn, zodat, in weerwil van wat de verzoekende partij aanvoert, niet kan worden aangenomen dat deze foto's aantonen dat er reeds een huwelijksband bestond voor het vertrek van de referentiepersoon uit het land van herkomst. Daar verder geen enkele duiding werd verstrekt omtrent de plaats waar de foto's genomen zouden zijn, heeft de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze overwogen dat uit de voorgelegde foto's niet kan worden afgeleid waar of wanneer deze werden genomen, dat zij bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde hebben. De Raad herinnert er verder aan dat het aan de verzoekende partij toekomt om het bewijs te leveren van de gestelde huwelijksband. In het licht van de vaststelling dat het huwelijkscertificaat niet kan weerhouden worden als bewijs van de aangehaalde huwelijksband, en gelet op de afwezigheid van enige precisering aangaande het tijdstip of de plaats waar de desbetreffende foto's werd genomen, kon de verwerende partij redelijkerwijze besluiten dat de neergelegde foto's op zichzelf beschouwd onvoldoende bewijskrachtig zijn om het bestaan van een huwelijksrelatie aan te tonen.

2.12.6. Uit het geheel van voorgaande overwegingen volgt dat de conclusie dat de verzoekende partij, die verklaart de echtgenote te zijn van een in België erkende en verblijfsgerechtigde vluchteling, zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging, vervat in artikel 10 (§1, eerste lid, 4°,) van de Vreemdelingenwet, *in casu* op draagkrachtige en pertinente wijze wordt geschraagd door de concrete vaststelling dat uit het in artikel 12bis, § 5, van de Vreemdelingenwet gevoerde onderzoek niet blijkt dat de verzoekende partij geen andere geldige bewijzen heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat zijn daadwerkelijk gehuwd is met de gezinshereniger zodat zij zich niet kan beroepen op de hoedanigheid zelve van echtgenote van de gezinshereniger.

2.13. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM is inhoudelijk gelijklopend aan het eveneens door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 7 van het Handvest en bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs dient aan te brengen van het familie- of gezinsleven in de zin van dit artikel.

Uit voorgaande overwegingen blijkt dat de gemachtigde niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhield als bewijs van een huwelijksband. Aldus is komen vast te staan dat de verzoekende partij niet bewijst dat de persoon die zij wenst te vervoegen haar echtgenoot is. Bijgevolg toont zij evenmin aan dat zij zich door deze band kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Zij toont immers niet aan familie te zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM, die de verzoekende partij in feite echter niet *in concreto* uitwerkt, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling een recht inhoudt om te huwen. De Raad kan *in casu* alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing verzoekende partij niet verhindert om te huwen. Wel in tegendeel: zij tracht een verblijfsrecht te bekomen precies op grond van het feit dat zij gehuwd is. De huidige betwisting draait niet om het recht van verzoekende partij om te huwen, doch om de vraag of de verzoekende partij de door haar aangehaalde huwelijksband afdoende heeft gestaafd. Een schending van deze verdragsbepaling is derhalve niet aan de orde.

2.15. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftieng door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS